

סדר מועד | מסכת חגיגה כ"ד מסכת יבמות ה' | שבת פרשת ויקרא | ג"ט' אדר ב' תשפ"ב (6-12 מרץ 2022)
Seder Moed | Masechet Chagigah 25-Masechet Yevamot 5 | Parashat VaYikra | 3-9 Adar II (Mar. 6-12)

Daf 25: PRODUCTION OF WINE IN A RITUALLY PURE STATE

דף כ"ה: עשיית יין בטהרה

On this *daf*, we learn that [people in ancient times] were meticulously careful to see that foodstuffs did not take on *tum'ah* (ritual impurity). For example, they did so when stomping grapes. **What is meant by the term "stomp"?** Some time ago, wine was prepared by placing grapes in a deep pit in which people would stomp, or press, the grapes with their clean feet to squeeze the juice from them.

In this process, it was necessary to remain exceedingly cautious that the grapes did not take on *tum'ah* (ritual impurity). Why? Because it is required to set aside a portion of wine for *terumot u'ma'asrot* (priestly gifts), and if the grapes, and therefore the wine, had become *tmairim* (ritually impure), then the *kohanim* would be unable to drink it as it is *assur* (prohibited) for them to eat or drink impure *terumah*. Furthermore, a person who wished to bring wine to the *Beit HaMikdash* must be painstakingly strict to ensure that wine was *tahor* (ritually pure).

The *Gemara* relates that people in ancient times would begin to ritually purify the utensils into which they placed the grapes and wine 70 days before they started pressing the grapes. In the *Gemara* we learn that even many years after the *Beit HaMikdash* was destroyed, people who resided in the Galilee (Northern Israel) impatiently waited and anticipated the reconstruction of the Temple, every single day. Therefore, they prepared wine and oil while in a ritually pure state, as if the *Beit HaMikdash* existed, because they expected the *Beit HaMikdash* would swiftly be rebuilt and that they would be privileged to bring wine to the *Beit HaMikdash*.

כשביית המקדש היה קיים היו מקפידים להזהר שמאכלים לא יקבלו טמאה, למשל, כשהיו דורכים את הענבים. מה פרוש "דורכים" את הענבים? פעם היו מכינים יין על ידי הכנסת הענבים לבור עמק, ואנשים היו דורכים בגללים נקיות על הענבים כדי לסחט אותם.

צריך להזהר ביותר שלא יקבלו טמאה - מפני שמן היין יש להפריש תרומות ומעשרות, ואם הענבים והיין יהיו טמאים, הכהן לא יוכל לשתות את היין, כי אסור לאכל תרומה טמאה. זאת ועוד, אם מישהו רוצה להביא יין לבית המקדש, הוא צריך להקפיד מאד שהיין יהיה טהור. התלמוד מספר, שכבר שבועים יום לפני שהתחילו לסחט את הענבים, היו מטהרים את הכלים שלתוכם מכניסים את הענבים ואת היין.

Daf 26: LECHEM HAPNIM, SHOWBREAD

דף כ"ז: לחם הפנים

On this *daf*, we learn about *lechem hapnim* (showbread). A *shulchan zahav* (golden table) stood in the *Beit HaMikdash* on which the *kohanim* would arrange 12 loaves of bread each Shabbat. Those 12 loaves of bread remained on the table for an entire week. The following Shabbat, these loaves were replaced with new, fresh loaves, and then the older loaves were divided among the *kohanim* for eating.

Perhaps you are thinking that the showbread would be stale and taste terrible after an entire week? The *Gemara* relates that a great miracle took place with the loaves of *lechem hapnim*! The loaves remained fresh and warm for the entire week.

On the *Shalosh Regalim* (three festivals) when *Am Yisrael* ascended to the *Beit HaMikdash*, the *kohanim* would raise the table high up so that everyone could see it. The *kohanim* would say to the nation: "See how much God loves us. The bread from last week is still fresh." Everyone looked and saw steam rising from the loaves as if they had just come out of the oven (*Ritb"a Yoma*).

בבית המקדש היה מצב שלחן זהב. על שלחן הזהב היו הכהנים עורכים בכל שבת קדש שנים עשר לחמים. שנים עשר הלחמים היו מנחים על השלחן במשך שבוע ימים, ובשבת הבאה החליפו אותם בלחמים חדשים, ואת הלחמים הישנים חלקו לאכילה לכהנים.

נס גדול היה עם הלחמים של לחם הפנים - הם נשארו טריים וחמים כל השבוע. בשלשלת הרגלים, בשעם ישראל עלה לבית המקדש, היו הכהנים מרימים את השלחן גבוה גבוה, שהכל יראו אותו ואומרים לעם: "תראו איך הקב"ה אוהב אותנו. הלחם מהשבוע שעבר עודנו טרי." והכל הסתכלו וראו שאפלו אדים עולים מן הלחמים באלו שיצאו עכשיו מן התנור.

Daf 27: THE GOLDEN ALTAR—THE INNER ALTAR

On this *daf*, we learn about the *mizbe'ach hazahav* (golden altar) that stood in the *Beit HaMikdash*. Where was this altar positioned? The *mizbe'ach hazahav* was situated in the *Heichal* (Sanctuary), in front of the *Kodesh HaKodashim* (Holy of Holies). Every morning and evening the *kohanim* took glowing embers, placed them on the *mizbe'ach hazahav*, and burned incense on them.

The *mizbe'ach hazahav* had three names:

- 1) "*Mizbe'ach hazahav*" — because this altar was covered in gold.
- 2) "*Mizbe'ach hapnimi*" — because this altar was in the *Heichal*, and not in the *azarah* (courtyard) where the external altar was located.
- 3) "*Mizbe'ach haketoret*" — because incense was burned on this altar.

The *Ba'alei HaTosafot* bring a *midrash* which teaches that when God told Moshe Rabbeinu to build the *mizbe'ach hazahav*, Moshe Rabbeinu was astounded: How was it possible to place embers on gold? Indeed, the golden coating on the *mizbe'ach* was exceptionally thin, and would certainly melt from the embers; the wood underneath it would burn, as well! However, God replied: There is fire that has no power! And indeed, the fire burned on the *mizbe'ach hazahav* over the course of many years, yet the altar was never damaged.

הדרן עלך
Masechet Moed Katan,
we have learned from you,
and we will return
to learn from you again.
At a good time, we begin
Masechet
Chagigah.

דף כ"ז: מִזְבַּח הַזָּהָב - מִזְבַּח הַפְּנִימִי

מִזְבַּח הַזָּהָב בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. הִיָּה בְּהֵיכַל שְׁלֵיֶד קֹדֶשׁ הַקְּדוֹשִׁים. בְּכֹל בֹּקֵר וְעָרֵב הָיוּ כֹהֲנִים נוֹטְלִים גְּחָלִים, מְנִיחִים אוֹתָם עַל מִזְבַּח הַזָּהָב וּמְקַטְרִים עֲלֵיהֶם קֵטֶרֶת.

שְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת יֵשׁ לַמִּזְבֵּחַ הַזָּהָב:

- א. "מִזְבֵּחַ הַזָּהָב" - כִּי הִיָּה מְצֻפָּה בְּזָהָב.
- ב. "הַמִּזְבֵּחַ הַפְּנִימִי" - כִּי הִיָּה בְּתוֹךְ הַהֵיכָל וְלֹא בְּחֶצֶר, בְּעֶצְרָה, שֵׁם הִיָּה הַמִּזְבֵּחַ הַחִצּוֹן.
- ג. "מִזְבֵּחַ הַקֵּטֶרֶת" - כִּי הִקְטִירוּ עָלָיו קֵטֶרֶת.

בְּעֵלֵי הַתּוֹסְפוֹת מְבִיאִים מִדְרָשׁ, שֶׁבְּשַׁעָה שֶׁהֵקֵב"ה אָמַר לַמֶּשֶׁה רַבְּנוּ לְבָנוֹת אֵת מִזְבֵּחַ הַזָּהָב, מֶשֶׁה רַבְּנוּ הִתְפַּלֵּא בְיוֹתֵר, אִיךְ יִתְּנוּ שְׁיִנְיָחוּ גְחָלִים בּוֹעֲרוֹת עַל הַזָּהָב? הֲרֵי צְפוּי הַזָּהָב שֶׁל הַמִּזְבֵּחַ הִיָּה דַק בְּיוֹתֵר, וּבְיִוְדָאֵי הוּא יִמַּס מִהִגָּחָלִים, וְהֵצֵא שְׂתַחֲתִיּוֹ יִשְׂרָאֵל, אִךְ הֵקֵב"ה אָמַר לוֹ: יֵשׁ אֵשׁ שְׂאִינָה שׁוֹרְפָתָ, וְאֵכֶן בְּמִשְׁךְ שָׁנִים רַבּוֹת בְּעָרָה אֵשׁ עַל מִזְבֵּחַ הַזָּהָב, וְהוּא לֹא נִדְוָק.

Daf 2: MITZVAT YIBBUM, LEVIRATE MARRIAGE

Masechet Yevamot is the first *masechet* in "*Seder Nashim*." In *Masechet Yevamot* we primarily learn about the *mitzvah* of *yibbum* (levirate marriage). What is the *mitzvah* of *yibbum*? If a married man dies childless, Heaven forbid, the Torah permits and encourages one of his surviving brothers to marry the widow of the deceased. The children born from this union of the widow and [former] brother-in-law are considered as if they are offspring of the deceased. By performing *yibbum*, the brother of the deceased undertakes an exceptional kindness on behalf of his sibling, by retaining a remnant, or trace of him in this world.

The widow of the deceased is referred to as a "*yevamah*," and the brother of the deceased who performs *yibbum* is known as a "*yavam*." Since we learn about the *mitzvah* of *yibbum* in this tractate, it is appropriately named "*Masechet Yevamot*."

מִסְכַּת יִבּוּמֹת
 פָּרָק א' - חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה נְשִׂיִם
 TRACTATE YEVAMOT: Ch. 1 — FIFTEEN [CATEGORIES OF] WOMEN

דף ב': מִצְוַת יִבּוּם

מִסְכַּת יִבּוּמֹת הִיא הַמִּסְכָּת הָרִאשׁוֹנָה בְּ"סֵדֶר נְשִׂיִם". בְּמִסְכַּת יִבּוּמֹת לּוֹמְדִים בְּעֵקֶר עַל מִצְוַת יִבּוּם - מֵהִי מִצְוַת יִבּוּם? הַתּוֹרָה מְצַוָּה, שְׂאֵם אָדָם נָפֶטֶר, חֲלִילָה, וְאִין לוֹ יִלְדִים, אִמֵּד הָאֲחִים שֶׁל הַנֶּפֶטֶר יִיבֵם - יִתְחַתֵּן - עִם הָאֵלְמָנָה, וְהִילְדִים שִׁיִּלְדוּ לָהֶם יִחְשְׁבוּ כְּאֵלוּ שֶׁהֵם הַבָּנִים שֶׁל הַנֶּפֶטֶר.

בְּמִצְוַת הַיִּבּוּם, הָאֲחִים שֶׁל הַמֵּת מְקַיְמִים אֹתוֹ חֹסֵד גְּדוֹל, כִּי הֵם מְשִׂאֲרִים לוֹ זָכָר בְּעוֹלָם. לְאֵלְמָנָה שֶׁל הַמֵּת קוֹרְאִים "יִבְמָה" וְלֹאֵח שֶׁל הַמֵּת שְׂמִיבָם אוֹתָהּ קוֹרְאִים "יִבָם". מֵאַחַר שֶׁבְּמִסְכַּת זוֹ לּוֹמְדִים עַל מִצְוַת הַיִּבּוּם, הִיא נִקְרָאת מִסְכַּת יִבּוּמֹת.

Daf 3: POSITIVE COMMANDMENTS AND PROHIBITIVE COMMANDMENTS

דף ג': מצוות עשה ומצוות לא תעשה

On this *daf*, we learn about *mitzvot aseh* (positive, action-based commandments) and *mitzvot lo ta'aseh* (negative, prohibitive commandments). What is the difference between them? The Torah contains 613 (*taryag in gematria*) *mitzvot*. These *mitzvot* are divided into two categories. There are “*mitzvot aseh*” – *mitzvot* that require action, e.g., eating matzah on *Pesach*, or sounding the shofar on *Rosh HaShanah*. The *mitzvot aseh* total 248 (*rama*”ch in *gematria*).

The second category is “*mitzvot lo ta'aseh*,” acts prohibited by the Torah – e.g., desecrating *Shabbat*, eating a ritually unclean animal, and speaking *lashon hara* (gossip or slander). The latter are among the actions the Torah instructs us not to do. The *mitzvot lo ta'aseh* total 365 (*Shes*”ah in *gematria*).

בדף זה לומדים על מצוות עשה ועל מצוות לא תעשה. מה ההבדל ביניהן? בתורה יש תרי”ג – 613 מצוות. המצוות הללו נחלקות לשני סוגים. יש “מצוות עשה” – מצוות שצריך לעשות, למשל, לאכול מצה בפסח, ולתקוע בשופר בראש השנה. מנין מצוות ה”עשה” הוא 248 = רמ”ח.

הסוג השני הוא “מצוות לא תעשה”, מעשים שהתורה הורתה שאסור לעשות אותם, למשל, חלול שבת, אכילת בהמה טמאה ודבור לשון הרע. אלה מעשים שהתורה הורתה לא לעשות אותם. מנין מצוות ה”לא תעשה” הוא 365 = שש”ה.

Daf 4: POSITIVE MITZVOT SUPERCEDE NEGATIVE MITZVOT

דף ד': מצוות עשה דוחה לא תעשה

What is a Jew obligated to do when fulfillment of a *mitzvah min haTorah* (Torah-based positive commandment) requires violation of an *issur min haTorah* (Torah-based prohibition)? Here’s an example: The Torah prohibits the wearing of “*sha’atnez*,” i.e., garments made of both wool and linen. We know it is a *mitzvah min haTorah* to place a thread of *t’khelet* (blue-violet) among the threads of the *tzitzit* (knotted ritual fringes). The *t’khelet* thread is woolen thread dyed *t’khelet* color.

Suppose Reuven has a linen garment with four corners, and therefore, Reuven wanted to fasten *tzitzit* to its corners. A moment before Reuven was about to tie the knots of the *tzitzit*, his friend said to him: “*Tzitzit* are indeed made of wool. Do you want to wear a garment that contains both linen and wool?” In this case, “*aseh do’cheh lo ta’aseh*” (a positive, action-based commandment supersedes a negative prohibition). Meaning, the positive *mitzvah* [of wearing *tzitzit*] should be fulfilled because it overrides the *issur* [of *sha’atnez*].

מה יעשה יהודי שצריך לעשות מצוה מן התורה, אך אם יעשה אותה יעבר על אסור מן התורה? הנה דגמא: אסור ללבש “שעטנז” – בגד שעשוי מצמר ומפשתן. אנו גם יודים עים, שמצוה מן התורה לשים חוט “תכלת” בחוטי הציצית. חוט ה”תכלת” הוא חוט צמר צבוע בצבע תכלת.

והנה, לראובן יש בגד מפשתן, ולבגד יש ארבע כנפות ולכן הוא רצה לקשר בו חוטים של ציצית. רגע לפני שהוא עמד לקשר את חוטי הציצית אמר לו חברו: “הרי חוט התכלת עשוי מצמר. איך אתה רוצה ללבש בגד שיש בו גם פשתן וגם צמר?” במקרה כזה “עשה דוחה לא תעשה”. כלומר, יש לקיים את המצוה, כי היא דוחה את האסור.

Daf 5: HOW ARE TZITZIT THREADS KNOTTED?

דף ה': איך קושרים חוטים של ציצית?

These are the components of the *tzitzit*:

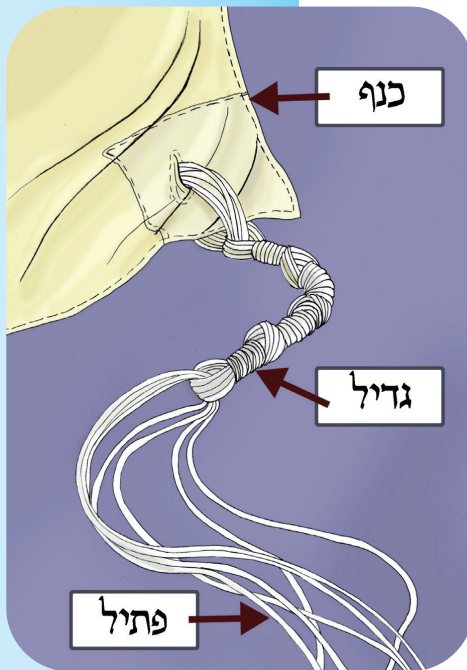
Kanaf — The corner of the garment. A garment onto which *tzitzit* is fastened possesses four corners.

Gadil — A look at the threads of the *tzitzit* indicates that the threads of the upper segment are wound like a coil, or tassel — “*gadil*,” or in plural “*g’dilim*,” as the Torah says (*D’varim* 22:12): “You shall make *g’dilim* (tassels) on the four corners of the garment with which you cover yourself.”

P’til — A single *tzitzit* thread.

How are *tzitziyot* fastened onto a garment? Four long *p’tilim* are gathered and inserted through the hole on a corner of the garment. Then, the threads are made to form a “coil, or tassel” — one of the threads is grasped and wrapped around the remaining seven threads. That is how the threads become a “tassel.”

In *Masechet Menachot* we learn that the *gadil* strand should be made one-third the length of the threads, and the rest remain *p’tilim*. For instance, in the case of 30-cm-long *tzitziyot*, the *gadil* should be made 10 cm and the *p’tilim* 20 cm.

אלו הם חלקי הציצית:
כנף - פנה של הבגד. לבגד שמטילים בו ציצית יש ארבע כנפות.
גדיל - אם נסתכל על חוטי הציצית נראה שבחלק העליון הם מלפפים = מסבבים יחד. החוטים המלפפים יחד מכנים "גדיל" ובלשון רבים - "גדילים" כפי שהתורה אומרת (דברים) "גדלים תעשה לך על ארבע כנפות בסוףך."
פתיל - חוט ציצית בודד.

ביצד מטילים ציציות בבגד? נוטלים ארבעה פתילים ארוכים, מכניסים אותם לחור שבכנף הבגד. עכשיו עושים מהם "גדיל" - נוטלים את אחד הפתילים וכורכים אותו סביב שבעת החוטים הנוותרים, וכך נהיה "גדיל".

במסכת מנחות לומדים כי את הגדיל עושים בארך של שליש מהחוטים והשאר ישאר פתילים. למשל, לציציות בארך 30 ס"מ עושים 10 ס"מ גדיל ו-20 ס"מ פתילים.

D'VAR TORAH: PARASHAT VAYIKRA

דבר תורה: פרשת ויקרא

A mistake that may occur in the practice of *korbanot* (sacrifices) is its evolution into an exclusively external and technical ceremony — without any change or internal transformation on the part of the person who offered the *korban*. Such was the case, for example, toward the end of the First *Beit HaMikdash* era. The prophets objected to *B'nei Yisrael's* continued offering of sacrifices and reliance on the enduring existence of the Temple [to provide an avenue for repentance]; while outside the *Beit HaMikdash* they led immoral lives, rebelled against God and oppressed their weaker brethren. To prevent this phenomenon, right at the beginning of the laws regarding *korbanot*, the Torah states (*Sefer VaYikra* 1:2) – “When any from [among] you bring an offering to God.” Meaning, the individual offering a *korban* must also bring along with the offering his heart and mindful intentions— to return, change, as well as to undergo an internal process — and only in this way, will the sacred task of offering a *korban* be completed in its entirety.

אחת הטעויות שעלולה להתרחש עם תחלת העסוק בתורת הקרבנות, היא הפיכת ענינם של הקרבנות לטקס חיצוני וטכני בלבד ללא כל שנוי ומהפך פנימי מצד מביא הקרבן. כך קרה, למשל, לקראת סופו של בית המקדש הראשון, שם מחו הנביאים על כך שבני ישראל ממשיכים להביא קרבנות ולהתלות בקיומו של בית המקדש, למרות שמחוצה לו הם מנהלים חיים לא מוסריים ומורדים בה' ובאחיהם החלשים. בנגד זה באה התורה, ממש עם תחלתו של חמש הקרבנות, ואומרת - "אדם כי יקריב מכם קרבן לה'." על מקריב הקרבן להביא עם הקרבן גם את לבו ומחשבתו - לשוב, להשתנות ולעבר תהליך פנימי, ורק כך המלאכה תעשה בשלמותה.

PRESIDENTS OF ISRAEL

ZALMAN SHAZAR, 3rd PRESIDENT OF THE STATE OF ISRAEL

Zalman Shazar, the third president of Israel, was a politician, author, and poet. He was born “Shn'uer Zalman Rubashow” in Mir, Russia, and his family was Chabad-Lubavitch Chasidim. Shazar remained

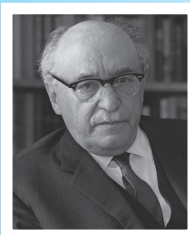
involved with Chabad for the rest of his life, assisting Rabbi Yosef Yitzchok Schneersohn, the 6th Lubavitcher Rebbe, in founding the village of Kfar Chabad.

Shazar became involved in Zionist efforts during his teenage years through the Poale Zion Movement. He worked as a translator in a Zionist publishing house and made his first visit to Eretz Yisrael in 1911, returning to Russia for army service.

He completed his studies in history and philosophy at the University of Berlin in 1919. Shazar married Rachel Katznelson in 1920. The couple settled in *Eretz Yisrael* in 1924, when Shazar immediately become active in the Histadrut and the Jewish Agency.

In 1936 Shazar became editor of the newspaper DAVAR. In 1944, Shazar was appointed director of the AM OVED publishing house.

After the establishment of the State, Shazar was elected to the First, Second, and Third Israeli Parliaments. He served for a time as Minister of Education and Culture, became Chairman of the Jewish Agency in 1956, and was elected President of Israel in 1963.

In 1969, Shazar sent one of 73 Apollo 11 Goodwill Messages to NASA for the historic first lunar landing. The message still rests on the lunar surface today. It states, “From the President of Israel in Jerusalem with hope for ‘abundance of peace so long as the Moon endureth’ — יְרַחֵם בְּיָמֵינוּ צְדִיק; וְדָב שְׁלוֹם, עַד-בְּלֵי יָרַח.” (Psalms 72,7).”

In 1973, Shazar was succeeded as president by Ephraim Katzir. Shazar died on October 5, 1974, and was buried on Mount Herzl in Jerusalem.

